

Ruth Könyve

A Bírák Könyvének tanulmányozása során megállapítottuk, hogy a 16.-ik fejezet végével véget ért az események történelmi kronológiája, és attól kezdve egészen a könyv végéig néhány olyan történet olvashattunk, amelyek a bírák ideje alatt történt meg. Ezekből kiderült, hogy a nép lelki romlásban és erkölcstelenségben élt abban az időben.

Ruth könyvének története is ugyanebben az időben játszódik. A hatalmas erkölcsi hanyatlás közepette Isten továbbra is munkálkodott a tervén azokban a szívekben és azokban az életekben, amelyek nyitottak voltak feléje.

És ez mindig így van! Annak ellenére, hogy kívülről gyakran azt látjuk, hogy egy nemzet hatalmas lelki mélypontra zuhan, Isten mindig munkálkodik azoknak az életében, akik megnyílnak előtte. Ruth könyve bepillantást nyújt Isten munkájába.

A mai romlott társadalmi rendszerünkben azt tanítják, hogy maga a társadalom dönti el, hogy mi a helyes és mi a helytelen magatartás, és ennek következtében az emberek azt látják, hogy ha mindenki csinál bizonyos dolgokat, akkor az helyes kell legyen.

A Biblia kijelenti, hogy *kezdetben teremtette Isten a mennyet és a földet*. Az oktatási rendszerben az a humanisztikus nézet uralkodik, hogy ahelyett Isten teremtette volna az embert, az ember teremtette Istent azért, mert szüksége volt arra, hogy higgyen valamiben. A Biblia azt mondja, hogy a kezdetben Isten teremtette az embert, és az erkölcsi szabályokat Isten örök érvényűként állapította meg.

A humanisztikus filozófia relatív, tehát függ az emberek gondolkodásától, és ez a hozzáállás többé-kevésbé mindnyájunkat formál. Nagy a veszélye annak a csapdának, hogy ha mindenki ezt teszi, akkor engem csodabogárnak fognak tartani, ha én nem állok be a sorba. Ahhoz, hogy elfogadjanak, csatlakoznom kell a tömeghez.

Istenem, segíts, hogy legyen nyitott feléd a szívem, hogy e a romlott társadalom közepette is tudjál dolgozni a szívemben!

A Biblia előre látta a mai romlott állapotokat, és igen tisztán fejezi ki a „tudományos” okoskodásokat, amelyek az evolúciós elméletet megalapozták, és amelynek a következményeként az a humanisztikus nézet terjedt el, mely szerint Istenre nincs szükségünk, mert az ember a protozoából ered.

Péter azt írta, hogy *az utolsó napokban csúfolódók támadnak, akik mindenből gúnyt űznek, akik saját kívánságaik szerint élnek, és ezt kérdezzetik: „Hol van az ő eljövételének ígérete? Mert mióta az atyák elhunytak, minden úgy maradt, amint a teremtés kezdetétől fogva van.”*

Hogyan lehetne ennél jobban megfogalmazni az uniformitarizmus lényegét? Minden úgy maradt, amint a kezdetektől fogva volt. Semmilyen nagy változás nem történt a kezdetek óta. Péter mindezt akkor írta le, amikor még „tudományos” körökben nem is gondoltak erre, és e nézetnek legnagyobb hibájára is rámutatott:

Mert rejtve marad előttük, szándékosan meg is feledkeznek róla, hogy egek régóta voltak, és föld is, amely vízből és víz által állt elő az Isten szavára.

Ez által az isteni szó által az akkori világ özönvízzel elárasztva elpusztult,

Ez a magyarázat sokkal valóságosabb magyarázata a geológiai és biológiai fejlődésnek, mint az evolúciós elmélet. A geológia korok táblázata nem hogy magyarázatot szolgálna, de inkább megkérdőjelezi az evolúciót, mert a geológia szerint egyetlen átmeneti élőlényt sem találtak. Ha pedig ezek évmilliók során alakultak át egyik formából a másikba, akkor bizonyosan találhatnánk olyan csontvázakat, amelyek erre bizonyítékot szolgáltatnának. De ezek a leletek annyira hiányoznak, hogy egy professzor „fel kellett találja” a csodamadár elméletet, amely szerint egyszer egy kígyó tojásából madár kelt ki. Mivel nem találtak fokozatos átalakulást bizonyító leleteket, ezért aztán előálltak ezzel a hókusz-pókusz „elmélettel”.

A Biblia megírta,

hogy az utolsó napokban nehéz idők jönnek.

Az emberek ugyanis önzők, pénzsóvárok lesznek, dicsekvők, gőgösek, istenkáromlók, szüleikkel szemben engedetlenek, hálátlanok, szentségtelenek; szeretetlenek, kérlelhetetlenek, rágalmazók, mértéktelenek, féktelenek, jóra nem hajlandók,

árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, akik inkább az élvezeteket szeretik, mint az Istent.

Jézus azt mondta, az utolsó időkre utalva, hogy *Mivel pedig megsokasodik a gonoszság, a szeretet sokakban meghidegül.* De e romlott és erkölcstelen társadalom közepette Isten továbbra is munkálkodik azoknak a szívében és életében, akik nyitottak feléje.

A bírák ideje is hasonló volt a maihoz, amikor homoszexuálisok felvonultak, és normálisnak akarták magukat nyilváníttatni Gibeában. Isten mégis munkálkodott a szívekben és az életekben.

Ruth könyve megmutatja, hogy Isten hogyan viszi véghez tereveit itt a földön a legnehezebb körülmények között is:

Abban az időben történt, amikor a bírák bíráskodtak, hogy éhínség támadt az országban. Ezért elment a júdai Betlehemből egy férfi, hogy jövevényként lakjék Móáb mezején. Vele volt a felesége és két fia.

A férfi neve Elimelek volt, a feleségének Naomi, két fiának pedig Mahlón és Kiljón volt a neve. Efrátaiak voltak, a júdai Betlehemből. El is jutottak Móáb mezejére, és ott éltek.

Érdekes megnézni a nevek jelentését, mert ezek gyakran fontos dolgokat árulnak el a történettel kapcsolatban: Elimelek – az Istenem az Uram, Naomi – kedvesség, Mahlón – beteges, Kiljón – pettyes. A gyerekeket gyakran a születésük idején tapasztaltak alapján nevezték el. Ézsaut születésekor szőr borította be, ezért Szőrösnek nevezték el. Az ikertstvére születésekor megfogta Ézsau sarkát, ezért Sarokfogónak nevezték el, azaz Jákóbnak.

Lehet, hogy Mahlón túl hamar született, igen sápadtan, és ezért betegesnek nevezték el, és bizonyára Kiljón sem nézhetett sokkal jobban ki, ezért pettyesnek nevezték el. Nem csoda, hogy már fiatalukban mindketten meghaltak.

De meghalt Elimelek, Naomi férje, és ott maradt az asszony a két fiával. Ezek móábi leányokat vettek feleségül. Az egyiknek Orpá volt a neve, a másiknak Ruth. Ott laktak mintegy tíz esztendeig.

De meghaltak ők is mind a ketten, Mahlón és Kiljón is, úgyhogy az asszony ott maradt két fia és férje nélkül.

Ekkor útrakelt a menyével, hogy hazatérjen Móáb mezejéről, mert meghallotta Móáb mezején, hogy az ÚR rátekintett népére, és kenyeret adott neki.

Elment tehát arról a helyről, ahol élt, és vele a két menyé. Így mentek az úton visszatérőben Júda földjére.

De ezt mondta Naomi a két menyének: Menjetek, forduljatok vissza, mindegyik az anyja házába! Bánjék veletek az ÚR olyan szeretettel, amilyenel ti bántatok a meghaltakkal és velem!

Adja meg nektek az ÚR, hogy mindegyitek nyugalmat találjon majd a férje házában. Azután megcsókolta őket, és hangosan sírtak.

A családi tragédia alatt mindkét fiatalasszony nagyon jól bánt Naomival, és ezért ő azt kívánja nekik, hogy menjenek, és bánjanak mások is úgy velük, ahogy ők bántak vele, és találjanak férjez maguknak, aki nyugalmat nyújt nekik.

És azt mondták neki: Bizony, veled térünk haza a népedhez.

De Naomi ezt felelte: Forduljatok vissza leányaim! Miért jönnétek velem? Lehetnek-e még fiak a méhemben, akik férjeitek lennének?

Forduljatok vissza, leányaim, menjetek, mert én már öreg vagyok ahhoz, hogy férjhez menjek. De ha azt mondanám is, hogy van még reménységem, és ha ma éjjel férjhez mennék is, és fiakat szülnék,

várhattok-e rájuk, amíg felnőnek? Szabad-e benneteket visszatartani attól, hogy férjhez menjetek? Nem, leányaim! Nagyobb az én keserűségem, mint a tiétek, mert elért engem az ÚR keze.

Tovább sírtak hangosan, majd Orpá megcsókolta az anyósát, Ruth azonban ragaszkodott hozzá.

Naomi azt mondta: Látod, a sógornőd visszatért népéhez és isteneihez. Térj vissza te is a sógornőddel együtt!

De Ruth azt felelte: Ne unszold engem, hogy elhagyjalak és visszatérjek tőled. Mert ahová te mégy, odamegyek, ahol te megszállsz, ott szállok meg. Néped az én népem, és Istened az én Istenem.

Ahol te meghalsz, ott akarok meghalni én is, ott temessenek el engem! Úgy bánjék velem az ÚR most és ezután is, hogy csak a halál választ el engem tőled!

Itt látjuk megnyílvánulni először a Ruth és az anyósa közt elszakíthatatlan köteléket.

Amikor látta, hogy minden áron vele akar menni, nem erőltette tovább.

Így mentek együtt ketten, amíg Betlehembe nem értek. Amikor Betlehembe értek, az egész város megmozdult miattuk, és azt kérdezték: Nem Naomi ez?

Ő azt mondta nekik: Ne hívjatok engem Naominak, hívjatok inkább Márának, mert nagyon megkeserített engem a Mindenható.

Ne hívjatok kedvesnek, hanem keserűnek, mert az Úr keserűen bánt velem. Érdekes, hogy a tragédiákat Isten nyakába varrja. Gyakran mi is hajlamosak vagyunk Istent hibáztatni a tragédiákért, főleg a halál esetében.

A betániai Lázár nagyon beteg volt, és a húga üzenetet küldött Jézushoz a Jordán mellé, hogy jöjjön hamar, mert az, akit Ő szeret, nagyon beteg. Jézus még két napig maradt a Jordánnál, és utána indult csak vissza Betániába. Az üzenet elviteléhez is 2 napra volt szükség, Jézus maradt még 2 napot, majd még 2 napba került, amíg visszaért Betániába. Amikor visszaért, a lányok tudták, hogy Jézus hamarabb is érkezhetett volna, de nem tudták, hogy miért késlekedett. Márta pedig vádaskodóan azt mondta: „Uram, ha itt lettél volna, nem, halt volna meg a testvéerem.” Uram, hol voltál, amikor szükség volt Rád, miért nem jöttél hamarabb, miért nem siettél, hogy megakadályozd ezt a tragédiát?

Tudjuk, hogy Mártának igaza volt, és azt is tudjuk, hogy Isten a tenyerében tarja az életünket. Tudjuk, hogy Isten képes megtartani bárkinek az életét, vagy akár fel is tud bárkit támasztani a halálból. Azt is tudjuk, hogy az ember élete napjainak számát Isten jelöli ki. Ezért aztán hajlamosak vagyunk Istent vádolni, és részben igazunk is van.

Másrészt viszont csak azért vagyunk keserűek, mert a halálról téves képet alakítottunk ki magunknak, mert azt gondoljuk, hogy ez a vége mindennek. Amikor az öcsém meghalt akkor is azt mondogatták az emberek, hogy „milyen szörnyű, hogy ilyen fiatalon meghalt, mert még az egész élete előtte volt.”

Igen, milyen szörnyű, hogy hamarabb jutott a mennybe, mint én. Mire én odaérek, már minden dolgot jól fog ismerni, és nekem viszont még sok időmbe fog kerülni, amíg utolérem mindenben. Az Úrral van! Mi lehet abban olyan

rossz? Isten országában van! Mi abban olyan szomorú? Hát az, hogy hiányzik nekem, és hiányzik az a sok jó dolog, amit együtt csináltunk. Nagyon sok örült és izgalmas dolgot csinált, és ez hiányzik nekem. Azért szomorkodom, amit elvesztettem, de nem vagyok miatta szomorú, inkább irigy vagyok rá, mert már az Úrral van, és nem kell ezt a sok földi nyomort végigélje. Milyen nagyszerű élete van, de nemsokára én is utánamegyek!

Nagyon rossz a halálhoz való hozzáállásunk, mert úgy tekintünk erre az életre, mihha olyan nagyszerű és értékes lenne, és annyira ragaszkodunk hozzá. Mindez csak a biztalanságunkból fakad, mert hitetlenkedünk. Szomorú dolog, amikor megkeseredsz az élet miatt, mert a keserűség csak egyedül neked fog fájni. Figyelmeztetést kaptunk, hogy a keserűség gyökere az egész életünkre hatással lesz, és a keserű gyökerek keserű gyümölcsöt fognak teremni. Védekeznünk kell a keserűség ellen, mert ez egy általunk választott hozzáállás eredménye, mert a körülmények miatt megengedjük, hogy keserűen reagáljunk. Mások, akik hasonló körülmények között élnek, egyre jobbak válnak, mert még inkább Istenbe fognak bízni, és rá fognak támaszkodni. „Minden az Úr kezében van, és én is Hozzá tartozom, és Isten megerősít és képessé tesz mindent elviselni.”

Az általam ismert emberek közül a legnagyobbak azok, akik hihetetlen módon szenvedtek életük során. Ezen keresztül olyan jellemi mélység fejlődött ki bennük, amelyhez hasonlót nem találhatunk azokban, akik nem mentek keresztül hasonló szenvedésen és szomorúságon. Hisz a szenvedés és a szomorúság közepette a gyökereink Istenbe kapaszkodhatnak, és az életünk erőssé és gyönyörűvé válhat, vagy bele engedhetjük gyökereinket a keserűség poharába, és az életünk egy idegklinikává válhat.

Tragikus dolog, amikor valaki átadja magát a keserűségnek, mert az egész csak nézőpont kérdése: vádolhatom Istent, hogy miért engedte meg ezeket, és végül fizikailag is tönkre mehetnek, vagy mondhatom, hogy „az Úr adta, az Úr vette el, áldott legyen az Úr neve”, *akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál*, Istennek terve van velem, és tudom, hogy megőriz engem a jóra, és akármilyen történik az életemben, tudom, hogy az Ő akaratával történik, átadom magam az Ő tökéletes munkálkodásának, hogy jobb és nyitottabb emberré váljak, tele az Ő szeretetével, hogy a remény és a hit túlcsorduljon az életemből.

Naomi egy pillanatra keserűen reagál az Isten által alkotott körülményekre, és azt gondolta, hogy itt a vége, mert nem ismerte Isten terveit.

*Ő azt mondta nekik: Ne hívjatok engem Naominak, hívjatok inkább Márának, mert nagyon megkeserített engem a Mindenható.
Egész családommal mentem el, és kifosztottan hozott vissza az ÚR. Miért hívnátok engem Naominak, hiszen megalázott engem az ÚR, és bajba döntött a Mindenható.*

Így tért vissza Naomi, és vele együtt jött menye, a móabi Ruth is Móáb mezejéről. Éppen az árpaaratás kezdetén érkeztek meg Betlehembe.

A második fejezet:

Volt Naominak a férje után egy rokona, név szerint Boáz, egy jómódú ember az Elimelek nemzetségéből.

Azt mondta egyszer a móabi Ruth Naominak: Hadd menjek ki a mezőre kalászt szedni valaki után, akinek megnyerem a jóindulatát! Naomi azt felelte neki: Eredj, leányom!

A Törvényben az Úr gondoskodott a szegényekről, és olyan szociális hálót alkotott, amely sokkal jobb, mint a mai társadalomban alkalmazott háló, mert nem adtak csak úgy ingyen semmit az embereknek. A törvény szerint az ember a saját mezején csak egyszer arathatott, csak egyszerre végezhetette a betakarítást, és nem lehetett utólag visszamenni, hogy felszedje a maradékot, hogy a szegények így az első aratás után ingyen leszedhessék azt, ami ottmaradt: zöldségre, gyümölcsre és gabonára is ez vonatkozott.

Igy Ruth is elindult, hogy kalászt szedjen valakinek a mezején.

El is ment, és kiérve a mezőre, szedegetett az aratók után. Történetesen az Elimelek nemzetségéből származó Boáz szántóföldje volt az.

Ebből úgy tűnik, mintha csak véletlenül került volna arra a földre, de tudjuk hogy az Isten gyermekeivel semmi sem történik véletlenül, mert Isten minden lépésünket irányítja.

Amikor Isten irányítja az életünket, azt gondoljuk, hogy ez csak valamilyen misztikus, természetfeletti módon mehet végbe, és valamilyen rezgő, mély hang így szól: „Most térj, balra!...” A valóság viszont az, hogy Isten olyan természetesen vezet, hogy sokszor azt mondjuk, hogy „véletlenül az történt, hogy pont akkor voltam ott...” Sokszor csak egy gondolat, egy impulzus az Ő vezetése, de közben összerakja azokat a körülményeket, amelyek segítségével megvalósítja a tervét az életünkben, és vezet minket.

Az ÚR irányítja annak az embernek a lépteit, akinek az útja tetszik neki.. Minden utadon gondolj rá, és ő egyengetni fogja ösvényeidet..

A mi szemszögünkből pedig így fejezzük ezt ki:

Történetesen az Elimelek nemzetségéből származó Boáz szántóföldje volt az.

Valójában viszont Isten fogta a kezét és irányította arra a mezőre. Nagyszerű és dicsőséges, ahogyan az Úr irányítja lépteinket, ha átadjuk magunkat az Ő vezetésének. Ami előtt kilépek reggel az ágyamból azt mondom: „Uram, ez a napom is a Tied, te vezess, ahová akarsz” – és Ő vezeti az életemet. „Nincs semmilyen megváltoztathatatlan tervem, nyitott szeretnék lenni ma is a Te vezetésedre.”

Nagyon izgalmas ez a dolog, mert előre sosem tudhatom, hogy mi az Ő terve a mai napra, amikor összerakja számunkra a körülményeket.

Éppen akkor ment ki Boáz is Betlehemből, és azt mondta az aratóknak: Az ÚR legyen veletek! Azok így feleltek neki: Áldjon meg az ÚR!

Boáz sok kiváló és istenfélő jellemvonással bír. Közben azt se feledjük, hogy mindez a bírák idejének erkölcstelen romlása és hanyatlása közepette történik. Boáz az Úrral jár, ez köszöntéséből is kiderül, és az is, hogy jó viszonyban van a munkásaival, mert azok azt felelik neki, hogy „áldjon meg az Úr”.

Majd ezt mondta Boáz annak a legénynek, aki az aratók felügyelője volt: Ki ez a fiatalasszony?

A legény, az aratók felügyelője ezt felelte: Az a móábi fiatalasszony ő, aki Naomival jött meg Móáb mezejéről.

Azt kérte, hogy hadd szedegessen és gyűjtögessen a kévék között az aratók után. Így jött ide, és talpon van reggeltől mostanáig; alig pihent egy keveset.

Ekkor azt mondta Boáz Ruthnak: Hallgass ide, leányom! Ne menj te más mezőre szedegetni, ne is menj innen máshová, hanem maradj csak a szolgálaim nyomában!

Legyen szemed a mezőn, ahol aratnak, és menj utánuk! Megparancsoltam a szolgáláknak, hogy ne nyúljanak hozzád, és ha megszomjazol, menj az edényekhez, és igyál abból, amiből a szolgálák merítenek.

Ruth arcra borult, a földig hajolt, és ezt mondta Boáznak: Hogyan nyerhettem el jóindulatodat, hogy pártfogásodba vettél, holott én idegen vagyok?

Boáz így válaszolt neki: Apróra elbeszéltek nekem mindazt, amit anyósoddal tettél férjed halála után: hogyan hagytad el apádat, anyádat, szülőföldedet, és hogyan jöttél el egy olyan nép közé, amelyet azelőtt nem is ismertél.

Fizessen meg tetteidért az ÚR, legyen bőséges jutalmad az ÚRtól, Izráel Istenétől, akinek a szárnyai alá jöttél oltalmat keresni.

Akkoriban az ottani emberek a természet közelében éltek, és így Istent földi képekben képzeltek el. Az egyik ilyen kép középpontjában Istent, mint kiscsirkéit óvó és védő tyúkanyót képzeltek el. Amikor jön a veszély, akkor a kiscsirkék a tyúkanyó szárnyai alá futnak, és ő pedig betakarja, és megvédi őket.

Az asszony pedig ezt mondta: Milyen jóindulatú vagy hozzám, uram, hiszen megvigasztaltál engem, és szívesen beszéltél szolgálóddal, pedig én még a szolgálód sem vagyok.

Az evés idején azt mondta neki Boáz: Jöjj közelebb, egyél kenyeret, és mártsd falatodat az ecetes lébe. Ő tehát leült az aratók mellé. Boáz pörkölt gabonával kínálta, az asszony pedig evett, jóllakott, sőt még hagyott is.

Azután fölkelte tovább szedegetni. Boáz pedig megparancsolta szolgálainak: Hadd szedegessen a kévék között is, és ne pirongassátok!

Sőt szándékosan is húzogassátok ki neki a kévékből, és hagyjátok ott, hadd szedje föl, és meg ne szidjátok!

Így szedegetett a mezőn egész estig. Amikor kicsépelte, amit szedegetett, majdnem egy vékára való árpa lett.

Fölvette, és hazament a városba. Megmutatta az anyósának, amit szedegetett.

Azután elővette, és odaadta neki azt is, amit meghagyott, amikor jóllakott.

Akkor ezt kérdezte tőle az anyósa: Hol szedegetted, és hol dolgoztál ma? Áldott legyen, aki a pártfogásába vett! Ő megmondta az anyósának, hogy kinél dolgozott, és ezt mondta: Boáz a neve annak a férfinak, akinél ma dolgoztam.

Ekkor azt mondta Naomi a menyének: Áldja meg őt az ÚR, aki nem vonta meg szeretetét az élőtől és a holtaktól! Azután azt mondta neki Naomi: Hozzánk tartozó ez az ember, közeli rokonaink közül való.

A móábi Ruth ezt mondta: Még azt is mondta nekem, hogy járjak a szolgáló nyomában, míg csak be nem fejezik az aratást.

Naomi ezt mondta menyének, Ruthnak: Jól teszed, leányom, ha az ő szolgálóival jársz, akkor nem bánanak más mezőn.

Ruth tehát Boáz szolgálójának a nyomában járva szedegetett, amíg be nem fejeződött az árpa és búza aratása. De az anyósánál lakott.

Egyszer azt mondta neki az anyósa, Naomi: Leányom, keresek én neked otthont, ahol jó dolgod lesz.

Nézd csak, a mi rokonunk Boáz, akinek a szolgálóival voltál, ma éjjel árpát szór a szérűn.

Mosakodj meg, kend meg magad, vedd föl a ruhádat, és menj le a szérűre. Ne mutatkozz az előtt a férfi előtt, amíg be nem fejezte az evést és az ivást.

Amikor lefekszik, jegyezd meg a helyet, ahol lefekszik, azután menj oda, hajtsd fel a takarót a lábánál, és feküdj oda. Ő majd megmondja neked, hogy mit csinálj.

Ruth azt mondta neki: Megteszem mindazt, amit mondasz.

Le is ment a szérűre, és mindent úgy csinált, ahogyan az anyósa parancsolta.

Boáz evett, ivott, és jól érezte magát; azután elment, lefeküdt a garmada szélén.

Ekkor odalopódzott az asszony, felhajtotta lábánál a takarót, és odafeküdt.

Éjfél tájban a férfi fölriadt és megfordult. Akkor látta meg, hogy egy asszony fekszik a lábánál.

Megkérdezte: Ki vagy te? Az így felelt: Én vagyok Ruth, a szolgálód. Terítsd rá ruhád szárnyát szolgálódra, mert közeli rokon vagy te.

Mivel Isten arra törekedett, hogy megtartsa a családokat, ezért a törvény értelmében ha egy férfi megnősült, de meghalt még mielőtt gyerekük lett volna, akkor a férfi bátyjának az volt a kötelessége, hogy elvegye az özvegyet, és az első fiút a halott bátyról nevezték el, hogy a család neve fennmaradjon Izraelben.

Az 1Mózesben olvashatjuk, hogy Júdának volt egy fia, aki meghalt, mielőtt a feleségének, Támárnak gyermeke született volna. Utána a második fiú vette el, de ő is gyermek nélkül halt meg, és Júda már félt, hogy a harmadik fiát is odaadja, és azt mondta, hogy még túl fiatal a házassághoz, és várni kell. Később sem akarta hozzáadni Támárhoz, és ekkor Támár saját kezébe vette a dolgokat.

Ez egy olyan eset volt, amikor ezt a rokon törvényt alkalmazták, és Juda hibázott, amikor visszatartotta Támártól a fiát.

Mivel Elimelek meghalt, és a két fia is meghalt, ezért a család nevét a kihalás fenyegette. Ruth itt egyszerűen arra kéri Boáz, hogy lépjen a megváltó rokon szerepébe, hogy Ruthnak fia születhessen, és ezáltal Elimelek családja megmaradjon Izraelben.

Ekkor azt mondta Boáz: Áldjon meg az ÚR, leányom! Hűségedet most még jobban megmutattad, mint előbb, mivel nem jártál az ifjak után, sem szegény, sem gazdag után.

Valószínű, hogy Boáz egy idősebb férfi lehetett, és jólesett neki, hogy ez a fiatal lány, ahelyett, hogy a fiatal fickókat kereste volna meg, inkább őt kérte meg arra, hogy teljesítse rokon kötelezettségét.

Ne félj hát, leányom, mindent megteszek érted, amit csak mondasz, hiszen mindenki tudja népem kapujában, hogy derék asszony vagy.

Ruth hírneve egyre jobb volt az emberek között, mert tudták, hogy gondot visel az anyósára, és az Istent imádja és szolgálja.

Igaz ugyan, hogy közeli rokon vagyok, de van nálam közelebbi rokonod is. Maradj itt ezen az éjszakán, és ha holnap az vállalja a rokon kötelezettségét, jó, vállalja! De ha nem akarja vállalni a rokon kötelezettséget, akkor majd én vállalom. Az élő ÚRra mondom! Feküdj hát itt reggelig!

Nem mindig vállalták a rokon megváltói kötelezettséget, mert néha nem tetszett nekik az özvegy, a bátyjuk volt felesége. Akkor viszont a báty levette a cipőjét, és átadta az özvegynek, ami azt jelképezte, hogy nem akarja elvenni, feladja ezt a jogát. Ekkor az özvegy szembeköpte, és egész Izrael tudta, hogy nem teljesítette a családi kötelezettségét.

Ott is feküdt a lábánál reggelig. De fölkelt, mielőtt az emberek fölismerhették volna egymást. Boáz ugyanis ezt mondta: Ki ne tudójék, hogy ez az asszony a szérűre jött!

Majd ezt mondta: Add csak a rajtad levő nagykendőt, és tartsd ide! Ő odatartotta, Boáz pedig kimért hat mérték árpát, és feladta a vállára; ő maga pedig bement a városba.

Amikor Ruth hazaérkezett az anyósához, az megkérdezte: Mi történt, leányom? Az pedig elbeszélte neki mindazt, amit a férfi vele tett.

És ezt mondta: Ezt a hat mérték árpát adta nekem ezekkel a szavakkal: Ne menj üres kézzel az anyósodhoz!

Naomi azt mondta: Maradj nyugton, lányom, amíg meg nem tudod, hogyan dől el ez a dolog. Mert nem nyugszik az a férfi, amíg be nem fejezi ezt a dolgot még ma.

Boáz odament a városkapuhoz, és leült. És amikor arra ment az a közeli rokon, akiről Boáz beszélt, ezt mondta: Kerülj erre, ülj ide, atyámfia! Az odament, és leült.

Azután maga mellé vett Boáz tíz embert a város vénei közül, és ezt mondta: Üljetek ide! És azok leültek.

Ekkor azt mondta Boáz a legközelebbi rokonnak: A Móáb mezejéről visszatért Naomi el akarja adni azt a darab szántóföldet, amely rokonunké, Elimeleké volt.

Azt gondoltam, hogy tudomásodra hozom, és megmondom: vedd meg az itt ülők előtt, népem vénei előtt! Ha vállalod a rokoni kötelezettséget, vállald; de ha nem vállalod, mondd meg nekem, hadd tudjam! Mert rajtad kívül nincs más közeli rokon, utánad már én következem. Ő így szólt: Vállalom.

Egy másik zsidó törvény szerint, amikor valaki eladott egy darab földet, akkor mindig benne volt a szerződésben, hogy joga van visszavásárolni a földet egy bizonyos időn belül. Ezt a szerződést egy pergamentekercsre szokták írni, és pecséttel hitelesítették. Amikor a visszaváltás ideje eljött, akkor elhozták a tulajdonlapot, feltörték a pecsétet, és a vének jelenlétében bemutathatta, hogy képes visszavenni a földet.

A törvény szerint, ha valaki nem volt képes visszavásárolni a földet, mert túl szegény volt amikor eljött a visszaváltás ideje, akkor a legközelebbi rokon megválthatta azt, hogy a föld a családban maradjon, mert Isten meg akarta őrizni a családok örökségeit Izraelben.

Amikor Naomi és Elimelek Moáb földjére költöztek, akkor eladták a földjüket, és a visszavásárlási törvény értelmében elérkezett az idő a visszavásárlásra. Erről beszélt Boáz a közeli rokonnak.

De Boáz ezt mondta: Amikor a szántóföldet megveszed Naomitól, a móábi Ruthot, a meghaltnak a feleségét is el kell vened, hogy fenntartsd a meghaltnak a nevét örökségében.

Erre azt felelte a közeli rokon: Azt nem tudom magamra vállalni, mert akkor a saját örökségemet teszem tönkre. Vállald magadra az én rokoni kötelezettségemet, mert én nem tudom vállalni!

Régezte Izraelben úgy erősítettek meg minden rokoni kötelezettséggel vagy cserével kapcsolatos ügyet, hogy az egyik fél lehúzta a saruját, és odaadta a másiknak. Ez volt a hitelesítés módja Izraelben.

Amikor tehát a közeli rokon azt mondta Boáznak, hogy szerezd meg te magadnak, akkor lehúzta a saruját.

Ekkor azt mondta Boáz a véneknek és az egész népnek: Ti vagytok a tanúim, hogy én ma átvettem Naomitól mindazt, ami Elimeleké volt, és mindazt, ami Kiljóné és Mahlóné volt.

Sőt a móábi Ruthot, Mahlón feleségét is feleségül veszem, hogy fenntartsam a meghaltnak a nevét örökségében, hogy ki ne vesszen a meghaltnak a neve atyjafiai közül lakóhelyének a kapujából. Ti vagytok most ennek a tanúi.

Ez egy érdekes eset, mert Boáz, szeretetből fakadó indíttatásból azért vette meg a földet, hogy az övé lehessen a mennyasszony. Az elsőszámú érdeke nem a föld volt, mert nagyon gazdag volt, és nem volt szüksége több földre, de szeretete miatt megvette azt a mennyasszony miatt. És ezzel válik Jézus Krisztushoz hasonlóvá, Aki azért vette meg a világot, hogy mennyasszonyát, az egyházat megválthassa. Őt nem a Föld érdekelte, hanem az emberek.

A kapuban levő egész nép ezt mondta a vénekkel együtt: Tanúk vagyunk! Adja az ÚR, hogy ez az asszony, aki a házadba megy, olyan legyen, mint Ráhel és Lea, akik ketten építették föl Izráel házát. Gyarapodjál Efrátában, legyen híres a neved Betlehembe

Legyen olyan a házad, mint Pérec háza, akit Támár szült Júdának, annak az utódnak a révén, akit majd az ÚR ad neked ettől a fiatalasszonytól!

Érdekes, hogy Judáról, Támárról és Pérecről beszélnek, akik esetében ugyanez a törvény kellett volna érvényesülnön. De Júda nem adta oda a harmadik fiát. Ezért Támár prostituáltként öltözött és elcsavarta Júda fejét, és az együttlétért egy kecskét ígért neki Júda, de előtte a gyűrűjét adta zálogba, amíg elküldi a kecskét. Támár teherbe esett, és megtartotta gyűrűt. Júda megtudta, hogy Támár teherbe esett, és azt mondta, hogy meg kell kövezni őt. De Támár odament, és azt mondta, hogy: „Itt ez a gyűrű, és attól vagyok terhes, akié a gyűrű volt.”

A közeli rokon kötelezettsége volt, hogy felneveljen egy fiúgyereket a meghaltak. Támár fondorlattal elérte a célját, és így megszületett a fiú, Pérec, aki Jézus Krisztus lezármazási ágához tartozott, és az ő későbbi utódai között volt Elimelek is.

Boáz és Ruth esete is hasonlít ehhez annyiban, hogy egy idősebb ember lesz a megváltó rokon, és ezért mondják az emberek, hogy:

Legyen olyan a házad, mint Pérec háza, akit Támár szült Júdának, annak az utódnak a révén, akit majd az ÚR ad neked ettől a fiatalasszonytól!

Elvette tehát Boáz Ruthot, és az a felesége lett. Bement az asszonyhoz, és az ÚR megadta neki, hogy teherbe essen; és fiút szült.

Akkor ezt mondták az asszonyok Naominak: Áldott az ÚR, aki nem hagyott most téged rokonok támasz nélkül! Legyen híres a neve Izráelben!

Legyen ő életed megújítója, és gondviselőd öreg korodban! Hiszen menyed szülte őt, aki szeret téged, és többet ér neked hét fiúnál.

Naomi pedig fogta a gyermeket, ölébe vette, és dajkálgatta.

A szomszédasszonyok nevet adtak neki, és azt mondták: Fia született Naominak! És elnevezték őt Óbédnak.

Obéd azt jelenti, hogy dicsőítő.

Ez volt Dávid apjának, Isainak az apja.

*Ezek Pérec utódai: Pérec nemzette Hecrón.
Hecrón nemzette Rámot, Rám nemzette Amminádábot,
Amminádáb nemzette Nahsönt, Nahsón nemzette Szalmónt,
Szalmón nemzette Boáz, Boáz nemzette Óbédot,
Óbéd nemzette Isait, Isai pedig nemzette Dávidot.*

Pérec után tíz generációval következett Dávid, akinek a leszármazási ága tulajdonképpen Krisztus származási ágának a része.

Az érdekes az, hogy e származási ágban Pérec úgy van benne, hogy egyáltalán nem született „tisztá” körülmények között, aztán itt van a leszármazási ág részeként egy moábi nő, aki be sem léphetett az Úr házába tíz generáción keresztül. Krisztus származási vonala azt erősíti, hogy bárhonna is származol, nincsenek előítéletek, hisz azonosulhatsz vele. Nem mondhatod, hogy mivel az őseid nem voltak a legjobb emberek, ezért nem jöhetsz hozzá, mert az Ő ősei sem voltak kifogástalanok.

Minden ember egyedülálló módon tud azonosulni Jézus Krisztussal. Pont úgy, ahogy Boáz teljesítette a rokon megváltó kötelezettségét, visszavásárolván a földet, hogy megszerzhesse a menyasszonyát, Jézus Krisztus is a mi Megváltó rokonunk. Alapvetően szükséges volt, hogy emberré váljon azért, hogy az emberek közeli rokonaként megválthasson minket.

A földet Ádám eladta a Sátánnak, és az egész ügyletet egy hétpecsétes tekercsben rögzítették. Most a Sátáné a világ, és ő irányítja a világot. Jézus azért jött, hogy visszaváltsa a világot Istennek, hogy megfizesse a visszaváltás árát a saját vére által. A Zsidó levélben pedig azt írja, hogy „Isten mindent az Ő lába alá vetett.” De mi még nem látunk mindent az Ő lába alatt, nem látjuk még mindezt úgy, ahogy az Isten Országában lesz.

Láttuk viszont Jézust, akit az angyaloknál kisebbé tettek azért, hogy elszenvedhesse a halált, és hogy majd dicsőségben és tiszteletben megkoronáztasson ama napon, amikor a föld visszaváltódik Istenhez.

Amikor Saul volt Izrael királya, volt egy olyan időszak, amikor már nem ő volt a felkent király. Saul engedetlensége miatt Isten azt mondta Sámuelnek, hogy kend fel Dávidot királynak. Dávid még kis pásztorfiú volt, és még hosszú idő telt el amíg Dávid elfoglalhatta a trónt. Saul megpróbálta elpusztítani Dávidot, és végül kiűzte az országból. Saul erőnek erejével ragaszkodt ahhoz, ami már nem az övé volt.

A világ is Jézusé, mert megváltotta és megfizette érte az árát, de még nem látjuk, hogy minden és mindenki engedelmeskedne neki. A Sátán továbbra is azon mesterkedik, hogy kiűzze Jézust a világból, és erővel akarja megtartani azt, ami már nem az övé. De a Jelenések könyvének 5.-ik fejezetében olvashatjuk, hogy közeledik az a nap, amikor a hétpecsétes tekercset előhozzák, és az angyal megkérdezi, hogy ki méltó arra, hogy átvegye a tekercset és felbontsa a

pecsétetek. Jézus fog előlépni, és átveszi a tekercset az Isten jobb kezéből, miközben az egyház azt fogja énekelni, hogy:

„Méltó vagy arra, hogy átvedd a könyvet, és feltörd annak pecsétjeit, mert megölettél és véreddel vásároltad meg őket Istennek minden törzsből és nyelvből, minden nemzetből és népből; és királysággá és papokká tetted őket a mi Istenünknek, és uralkodni fognak a földön.”

A Jelenések könyvének hátralevő részében a pecsétetek törik fel egyenként, és a 10.-ik fejezetben visszajön Jézus a földre, egyik lábával a földön, a másikkal a tengerben állva felmutatja a tekercset, amely megmutatja a jogát a világhoz. Ekkor elkezd az uralkodását ezen a földön, és átveszi azt, ami jogosan az övé.

Istenünk, köszönjük, hogy hamarosan visszajössz értünk, az egyházadért, és hamarosan Isten trónusa körül gyűlhetünk össze. Nagyon várjuk már, hogy uralkodj azon a földön, ami jogosan a tied, mert a véreddel váltottál meg minket.

Urunk, addigis addj erőt, bölcsességet és útmutatást nekünk, hogy megfelelően képviselhesünk Téged és a Királyságodat ezen az idegen területen.